

Népek missziója

A Pápai Missziós Művek magazinja • XIV. évfolyam, 1. szám • 2020. Október

Orvosi hivatásról a hit szemén keresztül

„A hír csak akkor hír, ha hirdetik”

Missziós látogatás

**A Jó Szívek Bazárja
Missziós gyermekek beiktatása
Kincskereső akadálypálya
Isten Városa Őrangyal Centrum**

Ingyenes lap. Adományaikat a missziók javára köszönettel fogadjuk.

♦ Ázsia/Banglades – Evangelizáció színházon és zenén keresztül

„Barisal körzetében, Banglades déli részén az emberek hagyományosan szeretik az éneket és a zenét. Különböző vallási témájú színházi előadásokat is be szoktak mutatni. A bibliai témájú színdarabok manapság fontos eszközei a keresztény üzenet hirdetésének” – mondja Anol D’Costa atya, a barishali-

egyházmegye kommunikációs bizottságának titkára. „Észrevettük, hogy az emberek nagyobb számban vesznek részt a színházi előadásokon, mint szentmiséken. Ezért elhatároztuk, hogy jobban megszervezzük ezt a missziós szolgálatot. Jézus, Mária és a szentek életéről szóló színdarabok és musicalek nagyon népszerűek és sok fiatal vonzanak. Felhívást tettünk közzé, hogy rendezőket, énekeseket és színészeket toborozunk, és most már létezik egy bizottság, amely új forgatókönyveket és színdarabokat készít. A színészek és zenészek főként önkéntes laikusok és ezt az igyekezetet nagyra értékelik a bengáli püspökök” – teszi hozzá Anol atya.

♦ Európa/Spanyolország – A rendkívüli missziós hónap gyümölcsei

„A rendkívüli missziós hónap véget ért, de a lendület nem, amit a Szentlélek helyezett a keresztények szívébe. Most

már minden keresztény feladata a misszió” – mondja P. José María Calderón, a spanyolországi PMM igazgatója. A hónap folyamán a spanyol egyházmegyékben események száza valósultak meg, és kifejezte óhaját, hogy ez a missziós lelkesedés maradjon is meg az egész év során.

Szeptemberben nemzeti szinten Madridban tartottak missziós kongresszust több mint 380 résztvevővel, köztük teológusok, misszionáriusok és olyan laikusok, akik aktívan részt vesznek a missziós képzésben. Egyházmegyei szinten több mint 300 rendezvényt tartottak szerte az országban: szentmisét és missziós imatálalkozót, kiállítást, konferenciát és kerekasztal beszélgetést, nyilvános vitát, koncertet és fesztivált. Ezekben a misszionáriusok voltak a főszereplők, felhívva a figyelmet, hogy mindannyian misszionáriusok vagyunk.

♦ Afrika/Közép-Afrika – Misszionáriusok: „Elterjeszteni a béke kultúráját, az Evangélium fényében”

„A Közép-afrikai Köztársaság évek óta a társadalmi és politikai feszültség miatt bizonytalanságban él. A hosszú politikai katonai válság a társadalom minden rétegébe szegénységet hozott” – mondja François de Paul Houngoué atya, a Fehér Atyák általános vikáriusa. „A válság 2013-ban kezdődött és máig tart. Erőszakos cselekmények történnek minden héten” – teszi hozzá. „Ám a nehézségek miatt erősödött az emberek között a testvériség érzése, ami a hagyományos afrikai társadalmak összetartó ereje: segíteni a nehéz körülmények között élőkön.” Ez a válság felszínre hozta a más keresztényekkel és a muzulmánokkal való párbeszéd és az együttműködés értékét. Találkozások, közös imádkozások, együtt-gondolkodás és tervezés alkalmain terjesztjük a béke kultúráját. A közép-afrikai egyház célja ma az, hogy

Tartalom

Hírek a világmisszió életéből	2
Sebastian atya íróasztala	3
A misszionáriusnak mennie kell	4
„A hír csak akkor hír, ha hirdetik”	5
Az orvosi hivatásról a hit szemén keresztül	6
A küldetés teljesítve	8
Kincskereső akadálypályánk	10
Missziós gyermekek beiktatása	11
A Jó Szívek Bazárja	11
Missziós látogatás	12
Indulhat egy kisbusz	13
Missziós központ Mozambikban	14
Van esélyem a jövőre?	15
Isten Városa Órangyal Centrum	16
Sri Lanka-i missziós zarándoklat	17

Népek missziója

Kiadja a Pápai Missziós Művek
Főszerkesztő, felelős kiadó:
 P. Benvin Sebastian Madassery SVD, a PMM igazgatója
Szerkesztés és korrektúra: a PMM önkéntesei

Pápai Missziós Művek
 1223 Budapest, Jókai Mór u. 14.
 Tel./fax: 06-1-226-4610
 e-mail: pmmmisszio@gmail.com
 http://papaimisszio.hu

Nyomtatás: D-Plus Kft.,
 Felelős vezető: Németh László ügyvezető
 Budapest III. Csillaghegyi út 19-21.

Sürgető misszióink

A közelmúltban olvastam egy történetet. A koronavírus-járvány miatt otthonülő édesapa a mellette unatkozó és rosszalkodó iskolás gyermekének egy apróra szaggatott világtérképet adott, és azt mondta: rakd össze ezt a világtérképet. Valami komoly feladatot akart adni neki, hogy egy kis nyugodt időt biztosítson magának. 15 perc múlva a gyermek visszajött és hozta a pontosan összerakott világtérképet. Meglepődve kérdezte az apja: hogyan sikerült neked ilyen gyorsan ezt megcsinálni? A térkép másik oldalán volt egy ember képe, ezt összeraktam, és a világtérkép is rendbejött – mondta a gyermek.

Mire utal ez a kis történet? Arra, hogy az ember és a világ szorosan összetar-

toznak. A szétszaggatottságból csak együtt jöhetnek rendbe.

Ezért az elmúlt időszak üzenete számomra ez: Isten jónak látta, amit teremtett, de az ember a saját önző cselekedetei által egyre nagyobb mértékben tönkretette a Teremtést. Csak akkor lesz jó az embernek, ha ő maga meggyógyul az önzéséből. Rá kell ébrednie, hogy elsősorban önmagában van a baj és nem odakint. Ha önmagát „összerakja”, a világ is összeáll. Itt a sürgető ideje annak, hogy az ember megtérjen, vissza a természet ölébe. Óvjuk és védjük a Teremtést! Védjük magunkat! Ez sürgető misszió ma. Mi lett volna, ha a gyermek megpróbálta volna összerakni a szétszaggatott világtérképet? Talán még mindig ott ülne.

P. Benvin Sebastian Madassery SVD
a Pápai Missziós Művek
magyarországi igazgatója

helyreállítsuk a nemzet emberi és társadalmi szövetét.”

◆ Óceánia/Pápua Új-Guinea – Párbeszéd és evangelizáció a családban

„Az állandó és mély párbeszéd a családokban nagyon lényeges ahhoz, hogy

egészséges kapcsolatokat építsünk” – ez volt az üzenete a családjért felelős bizottságok egyházmegyei koordinátorai éves szemináriumának, amelyet a gorokai egyházmegye általános vikáriusa, P. Piotr Michalski MSF (Szent Család Misszionáriusai) közvetített. „Amikor a gyerekekkel együtt imádkozunk, érezzük annak szükségét, hogy jó példát mutassunk nekik” – mondta Piotr atya, aláhúзва annak fontosságát, hogy ápoljuk a párbeszédet a családban, ami alkalom arra, hogy elhíntsük az evangélium magvait. „A családot keresztény értékekkel kell alakítani, hogy egységben tudjon virágozni” – tette hozzá Lucy D’Souza MSI nővér, a családi életért felelős bizottság nemzeti titkára.

◆ Amerika/Guatemala – Boldoggá avatták James Alfred Miller misszionáriust, „a nevelés mártírját”

„Vértanú volt, kitűnő nevelő, a szegények és elnyomottak védelmezője, aki életét adta értünk” – mondta J.L.Lacunza Maestrojuán bíboros, panamai püspök, James Alfred Miller testvérről, a Keresztény Iskolatestvérek tagjáról, boldoggá avatása ünnepén Huehuetenango-ban (Guatemala). James Miller 1969-ben tette le a szerzetesi fogadalmakat. Nicaraguába küldték misszióba, majd Guatemalába, vidéki szegény gyermekek iskolájába igazgatóhelyettesnek. Sokat törődött a veszélyeztetett bennszülött fiatalokkal. 1982 februárjában, miközben a gyermekek

karneváljára készültek, James testvérről lőtték meg a gyilkosokat. „James Miller testvér boldoggá avatása nagy öröm a testvérek, a munkatársak, a diákok és a lasallianus család összes tagja számára” – írta Robert Schieler testvér, általános rendfőnök. „Meggyilkolása hasztalan kísérlet volt Krisztus fényének kioltására.”

Várjuk olvasóink véleményét

a Népek Missziója magazin cikkeiről, valamint a misszióval kapcsolatos kérdéseiket is.

Üzenetet honlapunkon keresztül is lehet küldeni:

<http://papaimisszio.hu>

- pmmmisszio@gmail.com
- Pápai Missziós Művek
1223 Budapest, Jókai Mór u. 14.
- Tel.: (06-1)-226-4610

A misszionáriusnak mennie kell

Sebastian atya – a Pápai Missziós Művek hazai igazgatója – a Zugligeti Szent Család plébánián töltött másfél éves papi szolgálata végén, 2006. július 2-án vasárnap, hálaadó szentmisében búcsúzott el a plébániától. Homíliájában utalt arra a bensőséges és kölcsönös szeretet-kapcsolatra, amely a plébánia híveivel e rövid idő alatt is kialakult. Ezekkel a szavakkal búcsúzott:

„Sok mindent kaptam tőletek. Énnekem nincs semmim, nem tudok nagy dolgokat adni, de a szentmise végén mégis szeretnék valamit átadni nektek. Egy imát, amit én imádkozom minden nap reggel. Ha megígéritek, hogy velem együtt ti is imádkozni fogjátok naponta reggel, akkor vigyetek haza belőle. Ez az én hálaadásom, és ezzel szeretnék köszönetet mondani nektek.”

Az imának szép utóélete van. Még ma is, annyi év után, reggelente számos család ezekkel a mély gondolatokkal kezdi a napját, hűségesen imádkozzák, sőt, az ország számos missziós csoportjában is hamarosan elterjedt és szívesen imádkozzák.

Összeállították:
a PMM önkéntesei

Reggeli ima

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.
Atyám!

Felajánlom Neked ezt a mai napot,
és a Te oltalmadba helyezem magam.

Legyek eszközöd,
hogy az emberek megismerjenek,
megszeressenek, és tiszteljenek Téged!

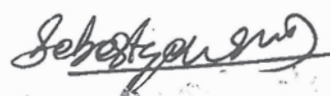
Hadd beszéljenek tetteim a Te szeretetedről,
nyelvem Téged dicsérjen minden helyzetben,
add, hogy egyedül Általad kapjanak ihletet
gondolataim!

Segíts, hogy mindig szeresselek,
és Téged lássalak azokban az emberekben,
akikkel a mai napon találkozom.

Atyám,
mindenek felett szeretlek Téged!

Ámen.

Sebastian atya SVD

„A hír csak akkor hír, ha hirdetik”

A Pápai Missziós Művek animátorainak lelkigyakorlata Budapesten

P. Benvin Sebastian, a Pápai Missziós Művek igazgatója januárban egy hétvégi lelkigyakorlatra hívta a Szent Gyermekség Műve közösségek vezetőit. Különböző területekről, mintegy húszan vettek részt a Szent Arnold lelkigyakorlatos házban tartott lelkigyakorlaton, amely pénteken este imával és elmélkedéssel kezdődött. Vezérgondolata: „A hír csak akkor hír, ha hirdetik”. Az evangélium, mint örömhír, akkor terjed, ha valaki továbbadja, hirdeti. Hirdetni étellel, vagyis cselekedetekkel, gondolatok megosztásával és imával is lehet, „akár alkalmas, akár alkalmatlan.” Isten kegyelme tesz méltóvá minket az Ő örömeinek megélésére, ami ne pusztán hétvégi élmény legyen életünkben.

Isten megáldja a szándékot – buzdított Sebastian atya a napi rendszeres imára és szentáldozásra. Az Eucharisztia a mi élő kenyerünk, mindennapi gyógyszerünk, mely élő kapcsolatot jelent az Úrral, isteni örömet ajándékoz számunkra.

A szombati nap szentmisével kezdődött, majd az elmélkedésekben folytatódott a téma: „Aki csak imádkozik, egy lábón jár, szükséges áldozatot is hozni

az ima mellé. A helyi szolgálat sokszor olyan, mintha telepített halastóban vagy kádban halásznánk. Az igazi emberhalászathoz ki kell mennünk, el kell hagynunk a komfortzónánkat, és áldozatos lélekkel vadvízre kell eveznünk” – mondta az atya.

A délután folyamán a Szent Gyermekség Műve éves programjainak tervezésével folytatódott a lelkigyakorlat. A közösségvezetők értékelték az elmúlt évet, megbeszélésre kerültek a jó és kevésbé pozitív tapasztalatok, majd közös gondolkodás és beszélgetés keretében körvonalazódtak a további célok.

Összeállította:
Bágya János

Az orvosi hivatásról a hit szemén keresztül

Különleges beszélgetésre került sor Dr. Csókay András idegsebész professzorral, aki nemcsak életéről, családjáról, hivatásáról, hanem hitének mélységeiről is beszélt.

– Az első kérdésem: mondanál pár szót magadról, családi körülményeidről?

– Igen, 63 éves vagyok, idegsebész. Itt van mellettem feleségem, Daniella, akivel 15 éves korunk óta ismerjük egymást. Nagy diákszerelmek indult, és hála Istennek meg is tudott maradni. Krisztus úgy igazából 22 éve lépett be közénk harmadiknak, és azóta tart ez a szerelmi háromszög, ami az igazi biztósítéka a házasságnak. Édesanyám is itt ül, ő 92 éves. Nagy szeretetben, katolikus hitben nevelt engem. Késői pályamódosításom volt, 27 évesen kezdtem el az orvosi egyetemet, előtte mérnökként dolgoztam. Öt gyermekünk közül az egyik az égben van. Sokkal magasabb hitélménnyel kerültem ki ebből az örvényből.

– Miért választottad az orvosi hivatást?

Gyerekkoromban romantikus álmoként élt bennem, de félttem, ha a nagy

túljelentkezés miatt nem vesznek föl, elvisznek katonának, akkor két évig nem láthatom Daniellát/Danit. Így lettem mérnök. Később, amikor ráéreztem, hogy igazából orvos akartam lenni, odaálltam tervemmel Dani elé, és ő vállalta, hogy 27 évesen, két gyerekkel elkezdjek egy új egyetemet.

– Tehát akkor nem a szüleid motiváltak, hanem magadtól...

– Nem magamtól. A Jóistennek szentem már gyerekkorunktól fogva van egy víziója velünk, és azt értésünkre is adja, ha odafigyelünk rá. Nekem az orvosi hivatást tervelte ki, amit végül is megtaláltam, kicsit későn, de örömemre szolgál a mai napig...

– És sok ember javára. Vicces kérdés: idegsebészként szoktál-e ideges lenni? Vagy idegesíteni szoktak-e a betegek?

– Jaj, nagyon ideges az ember, amikor nem úgy sikerülnek a dolgok, ahogy

szerette volna. Vannak körülmények, amikről nem tehetünk, de borzasztóan akadályozzák a gyógyítást. Ekkor kellenek a kreatív ötletek, amiben mi magyarok jók vagyunk, de ezek előhívásához – megtapasztaltam – imádság kell, mély imádság. Ebben a mélységben halljuk meg a bennünk élő Krisztus hangját. Ez a tudományos dolgokra is vonatkozik, nemcsak a hitigazságokra. A bangladesi szíami ikrek sikeres szétválasztásának ihletét is rózsafüzér- és Jézus-imában kaptam. Ez az imádság napi gyakorlatom. A mély meditáció, kontempláció által ez az ima lüktet bennem, miközben egy nehéz operációt is végezhetek. A szíami műtét egész ideje alatt mondtam magamban a Jézus-imát.

– Mi volt az a pont, amikor azt érezted, hogy el kell menned Bangladesbe erre a nagyon komoly feladatra? Mennyire segítette a hit a döntésedben?

– Kicsit messzebből kezdem. A Cselekvés a Kiszolgáltatottakért Alapítványt Pataki Gergely plasztikai sebésszel alapítottuk 20 éve. Ő hívott Bangladesbe. Ott találkoztunk a szíami ikrekkel. Szétválasztásukat senki sem vállalta évek óta. A szakmai felvételeket látva én is azt mondtam, hogy lehetetlen. Miután elkezdtem a Jézus-imát imádkozni, született bennem az a tudományos ötlet, hogy mit is kell csinálni – és hosszas felkészülés után megvalósítottuk. A legnagyobb problémát a nagy közös vénák jelentik. Ezek lezárása eddig nyílt sebészeti úton történt. Ezt most zseniális barátom, dr. Hudák István agyi katéteres eljárással csinálta meg. Utána jöhetett a nagy 33 órás nyílt sebészeti műtét.

– **A kollégáid, akikkel dolgozol, hívők?**

– Igen, hívő emberek.

– **Hogy tudod megvallani a hitedet a kollégák előtt?**

– Úgy, hogy ezt elmondom nekik is. Azonban időnként az emberre sokan elég furcsán néznek. Ami egy paptól elfogadható, az egy laikus tudományos embertől nehezebben fogadható el. Meggyőződésem, hogy a tudomány elhagyja a szolgálati őrhelyét, a feladattal akkor, ha a tudományból kidobja az evangéliumot. A tudományt is az evangélium viszi előre. Isten adta!

– **A gyógyulás is Istentől jön. Mi ott csak eszközök vagyunk.**

– Ha soha nem teszünk tanúságot erről, akkor igen sok ballépést eredményez a modern tudomány minden területen. De ez így van a politikában, kultúrában, művészetben: ha Isten-nélkülivé válik, akkor újra kell evangelizálni, ahogy egész Európát is.

– **Nagyon érdekes, ahogy a következő kérdésre rátapintottál: a mai világban azt vallják, hogy a tudomány mindent tud és meg tud oldani, te mégis fordítva gondolsz.**

– Igen, azért, mert gondoljunk csak bele, hogy egyrészt megtapasztalás. Tehát nem én oldottam meg csak em-

beri erőből, hanem imádságban kaptam. Amire fel szoktam hívni a figyelmet, hogy a legfontosabb tudományos kérdésekre semmiféle választ nem tud adni a tudomány, viszont a Biblia megadja a választ. A legnagyobb misztérium az embernek, az emberi tudatnak a megjelenése. Az emberi személyünk nem genetikához és nem az agyunkhoz kötött; ezt legjobban a szíami ikrek és az egypetűjű ikrek mutatják meg azzal, hogy ugyanolyan genetika, ugyanolyan nevelés, minden ugyanolyan, mégis két különálló emberi személy szabad akaratral. Na, akkor ez hogy van? Hol van az emberi személy? Ez egyben mindjárt arra is választ ad, hogy az emberi személy a fogantatás pillanatában jön létre. Emberi személy az a kettő vagy három sejt, ami az első percekben már osztódni kezd. Ezért az abortusznak semmiféle létjogosultsága nincs!

– **Mi volt a legnagyobb öröm eddigi orvosi pályafutásod során?**

– Ez az öröm talán mindig a gyermekekhez kötődik. Sokat foglalkoztam koponyasérültekkel – amikor a gyermek egy lehetetlen helyzetből visszajön. A szíami ikrek esetében is, amikor nem tudod, hogy műtét után felébred-e vagy nem – és felébred! Ez egy nagyon nagy öröm. Mert tudod, hogy olyan helyen jártál, olyat csináltál, hogy bőven benne van az, hogy nem fog felébredni a műtét után. Nem hal meg, csak nem ébred fel. Az ikrekkel kapcsolatban több ilyen

kritikus helyzet is volt, az egyik gyermek pont Nagyboldogasszony napján, augusztus 15-én tért magához.

– **Az ikrek milyen hitűek?**

– Ők muszlimok. Együtt imádkoztunk a muszlim orvosokkal. Bangladesben egy békés iszlám van, és semmiféle ellentét nem volt közöttünk. Együtt imádkoztunk a műtét előtt, csak ők Allahhoz imádkoztak, mi meg a Szentháromság Egy Istenhez.

– **Mit szeretnél üzeni a magazin olvasóinak?**

– Azt, hogy magunkban mindig imádkozzunk. Ez nagyon fontos. Hogy valóban létté váljon az ima. Nagyon ajánlom a Jézus-imát: „Uram Jézus, könyörülj rajtam, bűnös emberen”. Lerövidítve: „Jézus – Krisztus”. Tudatosságra nevel. Bosco Szent János mondta, nemcsak az egyházat, de saját magunkat is két biztos ponthoz tudjuk kikötni: az Eucharisztiahoz, ahol jelen van az Úr Jézus, és a Szűzanyához – a rózsafüzérrel.

– **Nagyon szépen köszönöm a beszélgetést. Bőséges áldást kívánok a hivatásodra, sok gyümölcsöt teremjen, sok embernek hasznos legyen az a tudomány, amit Isten adott ajándékkul neked.**

Az interjút készítette:
P. Benvin Sebastian SVD

A küldetés teljesítve

Indiából érkezett hozzánk Mary Kurian misszionárius szerzetes nővér. Életéről, feladatairól, hosszú, itt töltött éveiről kérdeztük.

– Kedves Mary nővér, mesélj egy kicsit a családról.

– Indiában, Kerala állam egyik kis falujában születtem, katolikus családban. A faluban majdnem mindenki katolikus, kivéve tíz családot, akik hindu vallásúak. Otthon és a plébánián sokszor hallottam a misszionáriusokról. Hitben és imában neveltek minket, a külföldi missziós életéről szüleim sokat beszéltek.

– Mikor érezted, hogy misszionárius akarsz lenni, mikor érintett meg ez a hivatás?

– Tíz éves koromban. Sokat érdeklődtem, hogy lehet az, hogy valaki nem ismeri Jézust; miért van sok szenvedés a világban? Én is akartam beszélni Jézusról, én is akartam szeretni azokat, akik szenvednek. Amikor befejeztem a tizedik osztályt, mondtam otthon, hogy misszionárius akarok lenni, de azt választák erre: az nem a te utad, a világ végére kell menni, neked ez nem fog sikerülni. De én nagyon bátran ragaszkodtam a döntésemhez és úgy 15 éves koromban elkerültem otthonról. Sokat imádkoztam 12 éves koromtól kezdve Kis Szent Terézhez, hogy én is misszionárius akarok lenni, hogy belőlem is csinálgjon egy kis misszionáriust.

– Ott a környéken volt-e olyan misszionárius vagy szerzetesnővér, akinek az élete hatással volt rád?

– Misszionárius nem, hanem a Jézus Szíve Nővérek Társasága volt jelen. A plébánián járt több misszionárius is, de én nem találkoztam velük személyesen.

– Akkor hogy kerültél a Ferences Mária Misszionárius Nővérek Társaságához?

– A Jézus Szíve nővérek vittek engem a Ferences Mária Misszionárius Nővérekhez. Soha életemben nem találkoztam senkivel ebből a rendből! Mondtam: én itt maradok. 15 éves koromban annyira biztos voltam benne. Honnan tudtam, nem tudom – biztos a Szentlélek!

– Hány évig voltál Indiában szerzetesnővérként?

– 25 évig és utána idejöttem. Egyszer azt írtam a generálisnak: én nagyon-nagyon boldog vagyok Indiában, sehova nem akarok menni. De ha valahol nagy szükség van, számíthat rám. Két év múlva választhattam: Algéria vagy Magyarország. Az utóbbit választottam. Először Párizsba mentem francia nyelvet tanulni, mert a rendben a közös nyelv a francia. Ezt a rendet egy francia nővér

Indiában alapította. A budapesti közösség a közép- és kelet-európai tartomány része.

– Mikor kerültél pontosan Magyarországra és a nyelvtanulás után milyen munkába kezdted?

– 1996-ban érkeztem, és a kiskovácsi pszichiátriai kórházban kezdtem. Három évig dolgoztam ott. Amikor eljöttem Indiából, reumás beteg lettem, nem tudtam járni. Vissza kellett mennem Indiába kezelésre, ami majdnem másfél évig tartott. Miután visszaérkeztem, áthelyeztek ide, a rend Hermina úti közösségébe.

– 24 éve itt vagy. Ezalatt milyen területeken dolgoztál?

– Itt vagyok, igen. Amikor idekerültem, 18 idős nővér élt itt, akik gondozásra szorultak. Az akkori előljáró, Janina nővér és én végeztünk minden munkát az ápoláson kívül, a templomot is gondoztuk, hivatalos dolgokat intéztünk. Később a házi könyvelést is én végeztem, valamint a különböző imacsoportok fogadásában vettem részt.

– Ilyen hosszú magyarországi szolgálat után milyen érzés, hogy készülsz vissza Indiába?

– Nagyon-nagyon hálás vagyok Istennek. Óriási tapasztalat volt nekem a beilleszkedés. Nagyon megszerettem Magyarországot, ezt a missziót és a kapcsolatot az emberekkel. Sok mindent tanultam tőlük, a templomi közösségtől, a mély hitű emberektől, és a nővérektől, akik átérték a szörnyű háborút és a kom-

munizmust, hogyan hatott rájuk a sok szenvedés, hogy mentek át az életen...

– Mit fogsz mondani a következő generációnak, akik misszionáriusként mennek más országokba?

– Azt szeretném mondani a fiataloknak, bárhova menjenek, teljes szívvel csinálják, amit csinálnak, szeressék az embereket, akiket Isten ad eléjük, tanuljanak tőlük, és ők is osszák meg másokkal, ami bennük van. Isten hív bennünket innen is, onnan is, tartsunk kapcsolatot

az emberekkel, és éljük az egyszerű életet sok szeretettel.

– Vannak új hivatások?

– Igen, most nemrég 12 fiatal akart belépni Lengyelországban. Magyarországon van egy fiatal nővér, ez nekem nagy öröm. Virágnak hívják, Virág virágozni fog... nagyon tiszta, odaadó lélek, 28 éves, most első fogadalmas. Látni őt, amikor én elmegyek, ez nagy öröm, vigasztalás és béke. Bízom benne, hogy több is fog jönni.

– Nektek mi a karizmátok?

– A karizmánk az evangelizáció. Bár milyen helyzetben vagy, nézd meg, mire van szüksége az embereknek, ahol élsz. Vagy iskola, vagy kórház, vagy utcán élő emberek, vagy szegények, bármi. És minden helyzetben Jézust hirdetni – ez a mi karizmánk. Ahogy Mária igent mondott Istennek ... és ahogy Szent Ferenc lelkiisége sugallja: nem birtokolni semmit a világon, átadni mindent Istennek, saját életünket is, mindent, amink van. Az Eu-

charisztia van a központban, mindent viszünk Jézus elé a szentségimádásban.

– Olyan kezdeményezések is volt, ha jól tudom, amikor a hajléktalanoknak ételosztás volt. Az még működik?

– Most már más módon működik a segítségünk. Kezdetben minden héten jött egy csoport és volt szentmise, étkezés, lelkigyakorlat ... majd amikor a csoport befejezte, másik csoport jött. Később aztán elkezdtünk főzni nekik. Most minden hónapban ételeket vásárolunk a

szegényeknek, a rászoruló családoknak és szétosztjuk, nem főzünk.

– Rád nézve senki nem fogja mondani, hogy 68 éves vagy. Mi lehet a titka, hogy ilyen fiatalon tartod magad?

– Nem tudom, hogy milyen fiatalnak nézek ki, de egyszerű a titok. Amit Isten kér tőlem: igazságban cselekedni, gyégeden szeretni, Isten előtt járnai alázatosan. Életünkben fiatalnak maradni? A titok: soha nem tartani haragot senkivel. Mi emberek egy szó miatt is oly sokáig tudunk haragban lenni! Próbálg imádságban élni, kitenni a haragot, akkor az arcod egyre fiatalabb lesz.

– Nemrég ünnepelted a szerzetesi fogadalom tétélednek 50. évfordulóját!

– Igen, már áprilisban kellett volna visszamennem Indiába. De Isten azt akarta, hogy itt ünnepeljem ezt a szép évfordulót veletek, a legjobb módon, meghitt körben a járvány ellenére is. A 103. zsoltár szavaival együtt hálát adok Istenemnek az elmúlt 50 évnyi szerzetesi életemért. „Áldjad, lelkem, az Urat, s egész bensőm az ő szent nevét. Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd el jótéteményeit.”

– Mit üzensz most a magyaroknak, akik olvassák ezt az újságot?

–Köszönöm, hogy itt lehettem, köszönöm Istennek, aki küldött engem. Szeretlek benneteket, szívemben hordozlak, imában mindig őrizlek és ti is imádkozzatok értem, hogy teljes életemet átadjam Istennek az életem végéig.

Az interjút készítette:
P. Benvin Sebastian SVD

Kincskereső akadálypályánk

Az egyik Balaton-parti csoport a kis missziós gyermekeinek ötletes, vidám és evangéliumi szellemű akadálypályát állított össze.

Február 9-én délután a fonyódi, boglári és szőlőkislaki missziós gyermekek és jövődöbeli társaik családjainkkal együtt összegyűltünk, hogy egyet kiránduljunk. A már ismert útvonalon először meghallgattuk az aznapi evangéliumot (Mt 5,13-16), majd ehhez kapcsolódóan kincset kerestünk.

Az első állomáson Makó Nóri egy szép, lámpást ábrázoló kép darabkát rejtette el a fákon, a köveken, az avarban, ezt kellett a gyermekeknek megtalálniuk és összeállítani a képet, amely a felolvasott evangéliumra utalt. Nagy örömeinkre a megtalált darabokból gyorsan összeállt a kép: a lámpás. A következő állomáson kis kavicsokból és gyöngyökből készítettünk egy mozaikot, amely szintén az evangéliumra vonatkozott. A harmadik állomáson – utalva az evangéliumban szereplő sóra – bekötött szemmel különböző fűszereket kellett felismerni illatuk alapján. Ebben a feladatban fiú-lányok egyaránt remekül szerepeltek.

Utunkat a híres fonyódi, fából épült kilátó felé folytattuk. Amikor felértünk a várhegyi kilátóhoz, tapasztaltuk, hogy az előző heti erős szél darabokra törte az út mentén álló információs táblát, mely a túlpárt hegyeit ábrázolja, magya-

rázza. Bár ez nem tartozott az akadálypálya feladatai közé – lelkes fiataljaink megpróbálták helyreállítani, sajnos csak ideiglenesen sikerült.

A hegyről lefelé menet, az utolsó előtti feladat egy gyorsasági verseny volt, melynek során megmutatkozott, hogy a csapatszellem terén még kell fejlődnie a társaságnak. Akadálypályánk utolsó állomásán képeket festettünk, immár a fonyódi templom tövében, az aznapi olvasmány (1z 58,7-10) alapján.

Utunk végén a hónap családos miséjére érkeztünk meg, ahol ministráltunk, énekeltünk, olvastunk, csöngöttünk vagy éppen gyertyát tartottunk – ki-ki tehetsége szerint. A szentmise után megkértük a kedves jelenlévőket, hogy vegyenek tollainkból és táskáinkból, hogy ezzel is segítsék támogatási projektünket. Nagyon lelkesítő volt megtapasztalni, hogy sokan nem is kértek semmit, csak az adományukat adták, és azt is bőséggel. Ismét megtapasztaltuk, milyen sok jó emberrel vagyunk körülvéve. A közös és kalandos délutánt pedig több misszióunk is megköszönte az esti imában. Istennek legyen hála!

Kovács Orsolya
animátor, Fonyód

Missziós gyermekek beiktatása

A Szent Miklós Görögkatolikus Általános Iskola huszonnégy tanulója nyert felvételt a Szent Gyermekség Művébe

2019. november 21-e izgalommal teli nap volt a 24 „szentmiklósos” gyermek számára. Hetek óta nagy eseményre készülődtek, érlelődött szívükben a nagy feladat, hogy Isten szolgálói és szolgálói legyenek. Nem csupán egyszerű keresztényként szeretnének tovább élni, hanem egy kicsivel többet hozzátenni Isten országához. Missziósra készülnek. Ahogy Máriát háromévesen beve-

zették a templomba és tanították, úgy a kis missziósjelölteket is bevezették a misszió csodálatos világába.

A várva várt napon Benvin Sebastian Madassery atya, a Szent Gyermekség Műve vezetője is részt vett a Szent Liturgián, és prédikációjában kiemelte, hogy Mártának és Máriának is kell lennünk. Mindkét hozzáállás fontos és Istennek tetsző. Olyan volt ez az ünnepség, mint amikor valakit szeretessé szentelnek. Fogadalmat tettek, elmondták a missziósok hitvallását. Megáldotta őket Sebastian atya, megkapták a tagsági igazolványukat, a reménység színű, zöld sapkát, és kezük-

be vehették az öt kontinenst jelképező ötszínű rózsafüzért, amely segítségével minden nap imádkoznak a misszionáriusokért és a szegény gyermekekért.

Megható és egy kicsit irigylésre méltó, amit ezek a gyermekek ma felvállaltak. Innentől kezdve felelősséget vállalnak nemcsak családjukért, barátaikért, hanem a világ jobbá tételéért is, imádkoznak és apró lemondásokat ajánlanak fel nehéz sorsú, bajbajutott társaikért.

Áldja meg és őrizze meg őket az Úr!

Matavovszky Györgyné
animátor, Nyíregyháza

A Jó Szívek Bazárja

„De ő nem feledkezik meg soha a szegényről, s aki bajban is remél, nem csalódik soha.” (Zsolt 9,19)

Ferenc pápa ezekkel a sorokkal hívta fel figyelmünket a Szegények Világnapjára (2019. november 17.). A Szentatyá gondolataira figyelve iskolánk kis missziósai kezdeményezésére „bolhapiacot” rendeztünk azokban a napokban a nyíregyházi Szent Miklós Görögkatolikus Általános Iskolában. Tanulóink a már megunt, de jó állapotban lévő játékaikat hozták el. Akciónknak óriási sikere volt! A képek mutatják, milyen sok minden gyűlt össze. A missziós gyermekek lelkesen kínálták a portékát, s a két nap bevétele és az eredmény minden várakozásunkat felülmúlta.

Az adomány nagy részét a közép-indiai Indore-ba küldjük, mellyel a Janvikas Társaság szegénymentő programját támogatjuk; ezen kívül a rászoruló diákjaink táborozásához nyújtunk segítséget. A megmaradt játékok egyházmegyéink intézményeibe kerülnek.

Matavovszky Györgyné
animátor, Nyíregyháza

Missziós látogatás

Egy lelkes kis missziós csapat elindult Fótról, hogy látogatást tegyen Alsónémediben.

Az alsónémedi templomban nagyon szívélyesen fogadtak minket. A szentmise homíliája után szólították a kis missziósokat, hogy mutassuk be a Szent Gyermekség Művét. Az alsónémedi gyerekek Márti néni kérésére előre jöttek. Meglepetten figyeltem, hogy fiatal koruk ellenére milyen okosak és érdeklődők. Mikor Márti néni komolyabban kezdett beszélni a misszióról, kiderült, hogy néhányan tudják a szó jelentését. Kicsit izgultunk, amikor Julkával és Lillával kiálltunk elénekelni a Szent Gyermekség himnuszát, de felemelő érzés volt. A mise végén otthonról hozott missziós tollat, kitűzőt, táskát és könyvet ajándékoztunk azoknak, akik adományokkal segítettek a rászoruló gyermekeket. Végül meghívtak bennünket finom sütire és üdítőre az igen otthonos közösségi házba, és beszélgettünk a nagyon kedves Marci atyával, Magdi nénival és Gábor diakónussal is. Nagyon jó délelőtt volt. Örülök, hogy megadatott nekem ez a lehetőség.

Koródi Dorka
(6.oszt. főtí missziós)

Csodálatos élményben volt részünk 2020. február 23-án, amikor kedves felkérésre az Alsónémedi Szent Kereszt felmagasztalása templomba látogattunk Fótról, és részt vettünk a tíz órakor kezdődő szentmisén, melyet Vukovich Márton atya mutatott be. Látogatásunknak az volt a célja, hogy a gyermekekkel, szülőkkel és nagyszülőkkel megismertessük a Szent Gyermekség Művét, a Missziós Gyerekek Társaságát. Ebben a kis „missziós küldöttségben” kedves feleségem, Keserő Márta – aki a váci egyházmegye missziós koordinátora – és három missziós lányka mellett én is helyet kaptam. A lányok – Koródi Dorka, Kovács Julka és a legidősebb unokánk, Báncsi Lilla – nagy örömet szereztek bátorságukkal és szép énekükkel a szentmisén résztvevő híveknek.

A szentmise keretén belül, a homília után Márta röviden ismertette a Szent Gyermekség Műve céljait: a szeretet és a lemondás jegyében tettetre váltott hit továbbadása. „Kis imával és kis áldozattal” segítik a világban bárhol élő, rászoruló gyermekeket és az értük dolgozó felnőtteket. Ezek a krisztusi szeretetben tett apró lemondások nemesítik az adakozó gyermekek lelkét is. A bemutatkozás végén a főtí missziós lányok elénekeltek a Szent Gyermekség himnuszát.

„Édes Jézus, kérlek,
Ne tűrj gyermekkönnyeket!
Tégy szívemmel boldogabbá
Minden szegény gyermeket!”

Mindannyian lélekben gazdagodva jöttünk ki ebből a gyönyörűen felújított, 270 éves barokk templomból. Köszönjük a meghívást.

Keserő József
(nagyapapa)

Indulhat egy kisbusz

A Pápai Missziós Művek 2020. évi támogatási projektje adományai-val Antónia nővér ukrainai, Nagybereznán tevékenykedő misszióját kívánja segíteni.

A Szent Gyermekség Művéhez tartozó gyermekek és felnőttek régi kedves ismerőse, Antónia nővér fordult hozzánk kéréssel. Az Assisi Szent Ferenc Leányai kongregációhoz tartozó nővér az alábbi levelet küldte:

Főtisztelendő Sebastian Atya,
Tisztelt Szent Gyermekség Műve
Animátorok,
Kedves Missziós Közösség!

Nagy kéréssel fordulunk hozzátok, segítségetekre, támogatásotokra van szükségünk. Az Assisi Szent Ferenc Leányai kongregáció kisebb közössége már 26 éve szolgál Ukrajnában, Kárpátalján egy szegényebb ukrán ajkú településen, Nagybereznán. Nővértársaimmal aktívan részt veszünk a plébánia életében, tanító szolgálatában, vezetjük és szervezzük a hitoktatást a plébános, Vázsonyi Tamás lazarista atya papi munkáját támogatva.

A nagybereznai római katolikus plébánia területén hozzávetőlegesen 600 fő él, közülük 250-300 fő gyakorolja a vallását. A hittanosok száma első osztálytól az ifúságig 52 fő, de számuk folyamatosan növekszik, mivel a közelben élő görögkatolikus, de még a pravoszláv gyermekek is szívesen, szorgalmasan járnak hitoktatásainkra. Az egyházközösség számára ez nem jelent gondot, mivel egyes házasságokból származnak sokan, így az ökumenizmust könnyebb gyakorolni. A környék hitéletére és szeretetszolgálatára jellemző, hogy a helyi egyházak közös erővel segítik Isten népét.

Rendünk szoros együttműködésben végzi szolgálatát a szomszéd faluban levő görögkatolikus bazilita szerzetes atyákkal, akikkel közös lelki és szabadidős programokat is szervezünk fiataloknak és gyermekeknek egyaránt. Közös tartjuk a hitoktatást egy állami bentlakásos iskolában, ahol nehéz szociális helyzetű gyermekek nevelkednek, akiknek a többsége hétvégére sem megy haza, mert otthon nem tudják el látni őket.

Ügyszintén együttműködünk a helyi és az egyházmegyei karitászokkal. Segítségükkel sok emberhez tudunk se-

gélyeket, élelmiszert, gyógyszert, ruhát eljuttatni, de sajnos sokszor okoz gondot a szállítás megszervezése, mivel személyautóval nagy mennyiségben nem tudunk szállítani, a több körös megoldás felesleges kiadást jelent és hasznos időt vesz el tőlünk.

Rendünk küldetése a tanító-nevelő munka mellett a betegek testi-lelki segítése, ápolása. A környék betegeit főleg otthonukban látogatjuk meg, mert a kórházi vagy rehabilitációs ellátás messzi nagyvárosban érhető el, és csak azok számára, akik meg tudják fizetni. Szolgálatunk során sokszor magunk szervezzük meg egy-egy kezelésre, műtétre szoruló gyermek orvosi ellátását, mert a család sem kapcsolati, sem anyagi tőkével nem rendelkezik. Az országban a korrupció miatt sajnos mindent csak komoly pénzért lehet elintézni. A családok többsége a szükséges orvosi ellátás helyszínéhez való eljutást sem tudja maga megoldani, különösen a sokgyermekes családok. Erőnköz és lehetőségeinkhez mérten igyekszünk mindenki, főleg a beteg testvéreink számára segítséget nyújtani.

A fent említett szeretetszolgálat-hoz szükségünk van egy mikrobuszra, mellyel a fent ismertetett tevékenységeinket tudnánk hatékonyabban és még több ember számára hasznosan végezni.

Szeretnénk a plébánia és a környék közössége számára a kisbusz segítségével – a szűkölködők számára a segélyszervezetektől kapott adományokat eljuttatni

– a betegek egészségügyi utazásait lebonyolítani

– az idős vagy fogyatékkal élő testvéreket időközönként szentmisére vagy lelki programra szállítani és kiváltképp

– szeretnénk a fiatalokkal aktívan részt venni a kárpátaljai egyházmegye és a világegyház életében, de gondot okoz az utazás, mivel nálunk nagyon kiszámíthatatlan az állami tömegközlekedés, és sokba kerül, ha magántársaságtól veszünk igénybe buszt. A plébániának vannak idősebb tagjai is, akiknek szintén elkelve a segítség néha, legalább ünnepeken szentmisére hozni és hazavinni őket, vagy akár szenior zarándoklatot szervezni számukra.

A bazilitáktól kaptunk kölcsön kisbuszt, amikor nagy szükségünk volt rá. Rájuk ezután is számíthatunk, és szeretnénk, ha ők is számíthatnának ránk – kölcsönös lehetne a segítségnyújtás. Hála Istennek rengeteg gyermek és fiatal vesz részt aktívan az egyházi közösségi alkalmainkon; 40-50 fős programokat tartunk, amihez nagy segítség lenne a mi kisbuszunk is. Egy saját fenntartású kisbusszal elérhetőbb és kiszolgálhatóbb lenne a környék és megnyílna a világ közösségünk számára.

Előre is köszönöm a megértéseteket és segítségéteket, imádságos szeretettel:

M. Antónia nővér,
az Assisi Szent Ferenc Leányai
kongregáció tagja,
Nagybereznai Misszió

Missziós központ Mozambikban

A kelet-afrikai Mozambik északi részén lévő Liupo város misszióját az Isteni Ige Társasága misszionáriusai és a Szentlélek Szolgálói Missziós Nővérek tartják fenn.

Nampula a legsűrűbben lakott tartomány az országban. A misszió két plébániát szolgál, amelyeknek 70 közösségük van a macua nyelvet beszélő emberek között. Itt erős a muszlim befolyás. A születési ráta magas, 8-10 gyermek van egy családban. Nagyon fiatal a népesség, és nincsenek jó kilátásaik. A családok mezőgazdaságból élnek, kukoricát, maniókát, babot és földimogyorót termelnek, és szegényes, fűvel fedett házakban élnek. Az elmúlt években nagy volt az éhínség, mivel a mezőgazdasági termelés rendszertelen lett az éghajlati körülményeknek köszönhetően.

Fejlesztő támogatások

A misszionáriusok észlelték annak szükségességét, hogy pasztorális segítséget nyújtsanak vezetők és katekéták képzésében, valamint figyelmet fordítsanak az alultáplált gyermekekre és édesanyjakra. Ezért 2001-ben létrehozták ezt a segélyközpontot (CPPH - Centro Pastoral e Promoção Humana). A kezdetektől fogva azzal foglalkoznak, hogy jobbat tegyék az emberek életét, visszaadják méltóságukat. A Központ különböző képzéseket szervez az emberek fejlődése és a kereszténység megerősítése céljából, párbeszédet folytatva a különböző keresztény, muzulmán és ősi vallási hagyományokat gyakorló csoportokkal.

Élelmezési Központ

A Központ létrehozott egy Élelmezési Központot a súlyos és krónikus helyzet miatt: magas a gyermekek halálozási aránya, és sokan alultápláltak. Azóta sok alultáplált gyermeket fogadtak be egyrészt azért, mert elvesztették édesanyjukat születésükkor, az anyának nincs teje, vagy egyszerűen nincs mit enniük otthon. Az Élelmezési Központnak négy laikus segítője van, akik működtetik a központot és gondozzák a gyermekeket és az édesanyjait.

2018-ban 180 gyermeket fogadtak be anyjukkal vagy gyámjukkal együtt, akiknek a többsége muzulmán. Arra törekednek, hogy a gyermekeket anyjukkal együtt lássák el. A Központban töltött idő a gyermek fejlődésétől függ. Néhány gyermek gyorsan rendbejön, másoknak hosszabb ideig kell itt maradniuk, néha 6 hónapig is. Rendszeresen ellenőrzik a gyermekek súlyát és megfigyelik a fejlődésüket. Higiéniai, egészségügyi és táplálkozási tanácsokat is adnak. Minden kezelés ingyenes. Miután a gyermekek elérték az ideális súlyt és egészségesek lettek, gondoskodnak a hazautazási költségekről. A hozzátartozók ott tartózkodásuk ideje alatt részt vesznek a Központ tevékenységeiben: zöldségtermesztésben, takarításban, főzésben.

A Központ céljai

A Központ oktatási és képzési programot nyújt a pasztorális szolgálatban álló vezetők, katekéták és animátorok részére, ezzel biztosítva keresztény emberi és szociális fejlődésüket. Célja továbbá párbeszédet folytatni a különböző keresztény felekezetű csoportokkal, muzulmánokkal és hagyományos afrikai vallások gyakorlóival.

A feladatok közt szerepel: az öt év alatti éhező gyermekek és anyjuk vagy gyámjuk ellátása és kísérése, hitbéli vagy vallási megkülönböztetés nélkül; biztosítani a gyermek korának megfelelő tejet és a tápláló ételt a hozzátartozóknak. Hozzájárulni a gyermekek teljes és harmonikus fejlődéséhez, továbbá oktatni a szülőket és gondozókat a gyermekek otthoni gondozásával, higiénijával, valamint táplálásával kapcsolatban.

Segítő kezek

Azon kívül, hogy örömet visznek a nyújtott szolgáltatásba, gondoskodniuk kell az anyagi és gazdasági eszközökről is, hogy fenntartható és megőrizhető legyen ez a szolgáltatás. A keresztény közösségek aratási időben mezőgazdasági termékeket gyűjtenek és hoznak be a Központba. Segítséget jelentenek még a Szentlélek Szolgálói Missziós Nővérek a gyógyszerek beszerzésében, valamint együttműködnek a Központtal az orvosi ellátásban és segítik a táplálkozási tanácsadásban. Ez a fajta támogatás sokat segít, de nem elég. A tevékenységek és a segítségnyújtás fenntartásához, fejlesztéséhez jótévedőktől és barátoktól is kapnak anyagi segítséget különböző országokból.

P. Johnson Furtado SVD

Regionális elöljáró

Fordította: Szabó Bernadett

Tanúságtételek

„Itt dolgozom a Központban, boldog vagyok, hogy együttműködhetek és megfigyelhetem a gyermekeket gyógyulásuk folyamán. A legnagyobb öröm számomra, ha látom, hogy a gyermek meggyógyult és hazamehet.”

Castro Balbino, munkatárs

„Jól érzem itt magam, mivel pozitív eredményeket látok gyermekeinknél. Gondoskodnak szükségleteinkről, gyermekeinkkel jól bánnak és az anyákat is oktatják.”

egy édesanya

„Otthon nem tudtam táplálni ikergyermemeimet, nem volt elég az anyatejem. Kétségbeestem, nem tudtam, mit tegyek. Elmentem a Kormányzati Egészségügyi Központba kivizsgálásra és ők küldtek ide, ebbe az Élelmezési Központba. Hálás vagyok, mivel gyermekeimet jól kezelik és táplálják.”

ikrek édesanyja

„Nem tudtam szoptatni, a gyermekem csak sírt az éhségtől. Elmentem az orvoshoz, aki ebbe a Központba küldött. Először nem akartam jönni, mert muzulmán vagyok. De aztán mondták nekem, hogy bár a katolikus egyházhoz tartozik, nincs semmi gond. Így eljöttem és örülök, hogy segítettek nekem kezelni az emlőgyulladást és táplálni kislányomat. Ma már teljesen meggyógyultam és tudom szoptatni a kislányomat.”

egy muzulmán édesanya

Van esélyem a jövőre?

Az afrikai Togóban nehéz dolga van annak a gyermeknek, aki valamilyen testi hibával születik, vagy árva. Egy kis központ szerzetes nővérei megpróbálnak reményt adni a rászorulóknak.

A szükség idején növekszik a találékonyosság. A Koutoglo család például kerekesszéket ácsolt össze a fiuknak, Yaogan-nak egy műanyag székből és egy vasszerkezetből, és amit jobbról és balról egy-egy biciklikerék tart. Ez a kerekesszék eléggé robusztus, megfelelő az erdőkön át vezető, egymásba fonódó utakra és a faluban levő hepehupás agyagtalajra. Elég nagyméretű a fogyatékossgal született 12 éves Yaogan számára, így még nőhet a fiú, és kell is neki nőnie.

„Átkozott vagy!” – „Anyád átkozott!” – „Az egész falut megátkozták!” – gyakran ilyeneket mondanak a szellemi vagy testi fogyatékos emberekre Afrikának ezen a részén. „Amikor a fiunk megszületett – mondja Yaogan édesapja -, nem voltunk boldogok. De ez nem akadályoz meg bennünket abban, hogy őt is ugyanúgy szeressük, mint a többi gyermekünket.” A család elhatározta, hogy a fiúnak élnie kell. Vannak azonban olyanok, akik másképpen határoznak, talán szükségéből, az istenek haragjától való félelemből, vagy azért, mert félnek attól, hogy a faluban kiközösítik őket.

„Újra és újra hoznak hozzánk gyermekeket” – mondja Rosaline Ekegnon, katolikus szerzetesnővér. „Ha nem vesszük fel a gyermekeket, meg kell halniuk, halál vár rájuk.” Hol a faluból kér valaki segítséget, hol egy kórházból jelentkezik egy munkatárs és azt mondja: „Van itt egy kisgyermek, aki segítségre szorul. Tudnak vele foglalkozni?” Mintegy 130 gyermek és fiatal él most a kis Tohou város közelében lévő Szent II. János Pál Központban. Majdnem kétszer ennyi gyermek van nevelőszülőknél elhelyezve.

Az árvaházban mindenekelőtt lányokat szállásolnak el. A fiúk részére családokat keresnek. Ezért utaznak a nővérek sokszor napokig keresztül-kasul az országban, még a 150 km-re fekvő fővárosig, Loméig is, sőt a határon túlra is. A nővér azt mondja: „Az árvaház képezi a pótcsaládot. Mi, nővérek készen állunk arra, hogy az árva gyermekeket addig kísérjük, amíg életüket saját ke-

zükbe tudják venni.” Egyszer egy olyan fiú is felnőtt, amilyen Yaogan. „Remélem – mondja Yaogan édesanyja -, hogy a fiam legalább állatokat tud majd őrizni. Talán testvérei elvihetnék őt magukkal, és ő rajta tartaná szemét a bárányokon és kecskéken, amíg a testvérei más dolgokkal – élelemgyűjtés, vízhordás – foglalkoznak.”

A fogyatékos gyermekek esélyei nőnek, mert a nővérek nyitottak egy iskolát, ahol a gyermekeket oktatják is. Más togoi szervezeteknek is sikerült az állatot arra buzdítani, hogy nagyobb támogatást adjanak a hátrányos helyzetű gyermekeknek.

Vannak előrelépések, de ugyanakkor visszaesések is, és gyakran egyidejűleg mindkettő. „Akovi” volt a neve egy kitalált leánygyermeknek, aki pár éve érkezett az árvaházba. Csak térden csúszva tudott közlekedni, de állapota gyorsan javult. Tanult, felnőtt, visszatért falujába, és ott nyitott egy kis üzletet. De egy idő múlva visszajött egy kisgyermekkel együtt, akit egy alkoholistától szült. Ma ismét a nővéreknél lakik. Akovi felnőtt, és most már ő maga is felelősséget vállal a rászorulóért. „Most hat másik gyermeket is gondozok” – mondja büszkén. Rosaline nővér nem gondolkozik hosszan, fontos tanácsa így hangzik a lányoknak: „Szorgalmasnak kell lenne-

tek. Fejezzétek be az iskolát. Tanuljatok egy szakmát. Akkor mindent meg tudtok csinálni. És hagyjatok magatoknak időt. Gondolkozzatok azon, mikor szeretnétek családot, gyermeket.” Itt egy fontos dolgot említ meg. Azok a lányok, akik 16-17 évesek, a falvakban már férjhez mehetnek. Nem ritkák a kényszerházasságok – gyakran vesz magához egy idősebb férfi második vagy harmadik feleségként egy fiatal lányt. Egy ilyen Központ bizonyos védelmet nyújthat. „Az használ a lányoknak, ha reményt adunk nekik egy jobb életre, ha arra sarkalljuk őket, hogy csináljanak valamit az életükkel” – tanácsolja.

„Mindennap megpróbálom” – mondja egy fiatalnő, Francois Togbe. A nővérek támogatják őt egy ideje. Így elvégezhetett egy szakácstanfolyamot Notsé városában. „Most szívesen megnyitnám saját falatozómat” – mondja. De nem tudja, hogyan fog ez neki sikerülni. Talán a nővérek tudnak segíteni?

Pár méterrel arrébb: az idősebb lányok, mint minden évben ilyenkor, kipakolják a hálótermüket. Kezdődik a szünet, nagytakarítás van, csomagolnak, padlót mosnak, tisztítják a matracokat. Akinek vannak rokonai, vagy helye van befogadó családnál, az ott töltheti a szünetet. A lányok most 16-17 évesek. Amire nincs már szükségük, azt felhalmozzák a lakóépület előtt, például játékokat. Majd odalopakodnak a kisebb gyermekek és válogatnak a játékok között. A nagyobbak ezeket a kicsik számára hagyták ott. Ők már nem gyerekek többé – habár árvaik maradnak örökké.

Fordította: **Szabó Bernadett**
(*missio magazin*, 01. 2020)

Isten Városa Őrangyal Centrum

Egy ghánai nyomornegyedben élhető helyet biztosítanak rászoruló gyermekek számára

Agbogbloshie – így hívják Ghána fővárosának, Accrának a nyomornegyedét, ahol a világ legnagyobb elektromos hulladéklerakója található. 50 tonna elektromos hulladékot szállítanak ide naponta, nagy részét Európából. A hatalmas terület tele van éles szélű fémekkel, széttört képernyőkkel, kiszakított kábelekkkel és sajátos maró bűzzel. Ennek oka, hogy sokan – köztük gyermekek is – elégetik az elektromos hulladékot, hogy értékes fémeket nyerjenek belőle. Azt azonban nem tudják, hogy ezzel veszélyes gázokat szabadítanak fel, amit belélegeznek, és emiatt évekkal rövidül meg az életük.

Ennek ellenére az ott dolgozó katolikus plébános, P. Chittilpilliy Subash, aki a városrész adminisztrátora, Isten Városának nevezi a nyomornegyed, mert nem reménytelen itt az élet. Subash atya mellett két missziós nővér, Angelina Gerharz és Mercy Benson is dolgozik itt. Angelina nővér sok éve van már Ghánában. Az ő számára különösen a gyermekek sorsa fontos, akik egész nap egyedül kószálnak a szeméthalmon, veszélyeztetve egészségüket. Hogy segíthessen rajtuk, más segítőkkel együtt kifejlesztett egy új projektet, egy „napközi otthont”, amelynek neve: „Isten Városa Őrangyal Centrum”. Itt 100 gyermeket tudnának naponta gondozni. Itt tanulhatnának, ennének és délután alhatnának, és így távol maradnának a szeméthalom életükre veszélyes környezetétől. Angelina nővér itt szeretné a gyermekeket felerősíteni, hogy koruknak megfelelően tudjanak rendes iskolába járni, hogy a képzés által kikerüljenek a nyomornegyedből.

Az „Egy szív a gyermekekért” alapítvánnyal együtt a német Pápai Missziós Művek támogatja Angelina nővért az Agbogbloshie-i gyermekek iránti elköteleződésében. Angelina Gerharz 1943-ban született Bad Kreuznach-ban. 19 évesen határozta el, hogy belép a Szentlélek Szolgálói Missziós Nővérekhez. Több mint 50 évet töltött Agbogbloshie-ban, a főváros egyik nyomornegyedében.

Leginkább a gyermekek egészsége fontos a nővér számára is. Az elektro-

mos hulladéklerakó mérgező anyagai olyannyira szennyezik a talajt, a levegőt és a vizet, hogy a gyermekek várható élettartamát 30 évre becsülik. Az élelmiszerek is szennyezettek. A nővér a napközi otthon létrehozásával szeretne ezen gyermekek számára biztos és egészséges jövőt lehetővé tenni.

Angelina nővér harcol az Európából Afrikába áramló elektromos hulladéktömeg ellen, és támogatja a PMM által kezdeményezett mobiltelefon-segélyakciót, amelynek keretében a régi mobiltelefonokat újra hasznosítják ahelyett, hogy ilyen hulladéklerakón végeznék.

Fordította:

Szabó Bernadett

(Forrás: missio.de/2019)

Sri Lanka-i missziós zarándoklat

Galle egyházmegye püspökével,
Dr. Raymond Wickramasingheval

Bár indiai szülőfalumtól nincs távol, gyermekkoromban mégis nagyon távolinak gondoltam Sri Lankát. Mindennap hallottuk a híreket, hogy hány embert gyilkoltak meg és milyen merényleteket követtek el a Tamil Tigrisek (LTTE). A polgárháború több ezer életet követelt az évek alatt. Tetézte a tragikus eseményeket, amikor 1991-ben egy Tamil Tigrisekhez tartozó öngyilkos merénylő nő meggyilkolta Radzsiv Gandhi indiai miniszterelnököt. Nagyon rossz képek alakultak ki bennem Sri Lankáról, ott-hon mindenki tartott ettől az országtól, mert semmi jót nem hallottunk róla.

2009. május 18-án a Sri Lanka-i katonák megtámadták a LTTE központot, megölték vezetőjüket, Velupillai Prabhakaran-t, és visszazerezték a megszállt területeket. A polgárháború miatt semmiféle fejlesztési munka nem történt Sri Lankán, de 2010-től nagy fejlődéssorozat kezdődött. Fellendült a turizmus is és az országot turistaparadicsomként kezdték emlegetni.

2019 áprilisában, húsvét vasárnapján azonban újabb tragikus merényletsorozat történt, amelyet egy iszlám szélsősé-

ges csoport hajtott végre. Több száz ember vesztette el életét és sérült meg. Ez megint visszavetette az ország jó hírét. Szörnyű képeket láttam a templomokról és az áldozatokról. Az ottani Pápai Missziós Művek igazgatója felhívást intézett hozzánk, hogy szeretne egy emlékkápolnát építeni azon a helyen, ahol a merénylet áldozatainak maradványait temették el. A kérést elfogadtuk, és a PMM központja néhány más igazgatósággal összefogva segítette ennek a kápolnának a felépítését.

Megszerveztem a missziós zarándokutat Sri Lankára. Részint szerettem volna látni ezt az országot, részint egy csoportnyi ember már régóta jelezte felém, hogy szeretne Sri Lankára utazni. Egy borongós januári napon indultunk és másnap érkezünk meg Colombóba. Az idegenvezető, Hilarion és a párás meleg levegő várt bennünket. A 12 nap alatt szerzett élményeinket szeretném összefoglalni.

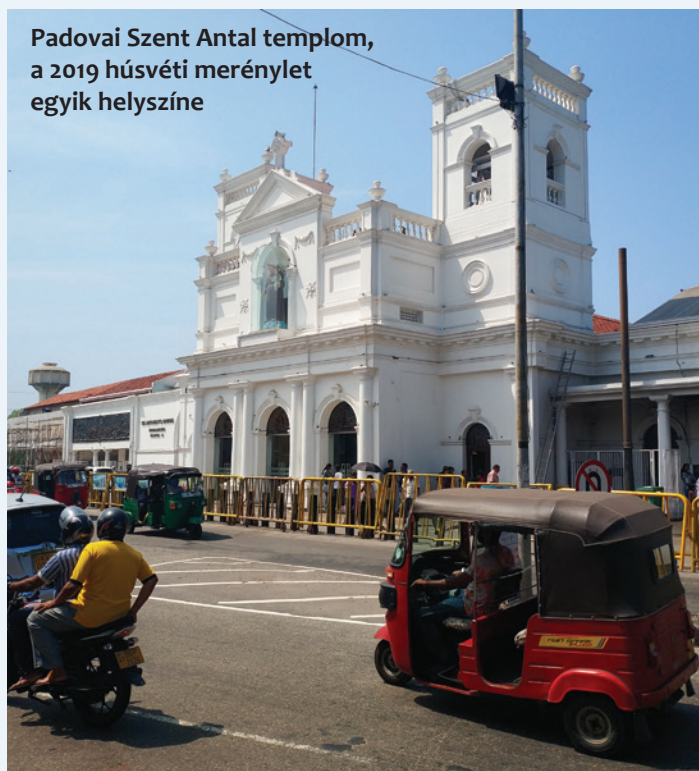
Az út lelki oldala

A missziós zarándokcsoportban heten voltunk papok. Súlyt helyeztünk az út lelki oldalára: sok lelki tartalommal láttuk el a csoportot. Többször tartottunk szentmisét a különböző templomokban, ahol felváltva egy-egy paptestvértől nagyon gazdag elmélkedések, beszédek hangzottak el. Ezenkívül helyet kaptak

Sri Lanka-i hagyományos néptánc

Padovai Szent Antal templom,
a 2019 húsvéti merénylet
egyik helyszíne

Anuradhapura város buddhista szentélye előtt

lelki beszélgetések, szentgyónások, rózsafüzér imádságok, reggeli, déli és esti dicsőítések és hálaadó imádságok.

Meglátogattuk a merényletek helyszíneit: Colombóban a Pádai Szent Antal-templomot, nemzeti kegyhelyet és Negomboban a híres Szent Sebestyén-templomot. A kegyhelyen nagyon sokan voltak, mikor mi odalátogattunk. Mindkét templomba úgy lehetett bemenni, hogy katonák őrizték a bejáratot és átvilágítottak minket. A Szent Sebestyén-templomban láttuk a feltámadott Jézus szobrát, amely tele van az emberek ráta- padt, megszáradt vérével és csontszilánkokkal, mivel a merénylet a húsvéti szertartás közben történt. Ezt látva nehezen tudtuk visszatartani könnyeinket. Imádkoztunk azokért, akik áldozattá váltak, és azokért is, akik még kórházban vannak. Meglátogattuk azt a kápolnát, mely az áldozatok emlékére épült. Az egyik dolog, amire felfigyeltem, hogy a táblán csak a születésnapjuk van feltüntetve, a haláluk napja azonban nem. Talán azért, mert keresztény hitünkben valljuk, hogy nem halunk meg, mert Krisztus feltámadt és él, és aki hisz benne, soha meg nem hal.

Vallás és kultúra

Bár vegyesen vannak vallási felekezetek, mégis a buddhisták vannak a legtöbben, ennek a súlyát lehet érezni

az egész országban. Mindenhol buddhista templomokat és jeleket, Buddha szobrokat és egyebeket lehet látni. Hatalmas méretű Buddha szentélyek és szobrok jelennek meg az utak mellett. Természetesen vannak nagyon szép és tiszta katolikus és más keresztény templomok is. Mecseteket is lehet látni, bár nem sokat. Meglátogattuk Dél-Ázsia legnagyobb papnöveldejét is, amely Kandy városban van. Közel 100 teológus tanul ott. Ez a szeminárium egy hegy tetején épült és gyönyörű a

kilátás a városra. Sri Lankán nincs paphiány. Hivatások bőven vannak és jut belőle más országoknak is – mondta a szeminárium rektora.

Galle városban lehetőség nyílt találkozni az ottani püspökkel, Dr. Raymond Wickramasingheval. Meglepetésünkre így kezdett beszélni, amikor megtudta, hogy magyarok vagyunk: „Nagyon köszönöm a magyaroknak, Magyarországnak a sok segítséget, melyet a cunami idején (2004. december 26.) kaptunk. Több missziós állomást újjáépítettünk, kórházakat, kollégiumokat és iskolákat hoztunk rendbe és építettünk fel a pénzadományotokból” – mondta a püspök. Nagyon jó volt hallani ezeket, és büszkék voltunk országunkra. Kozma Imre atya szavai jutottak eszembe. Amikor meglátogatta Sri Lankát a cunami után, kérdezték tőle, hogy honnan jött. Magyarországról – mondta. Mekkora ez az ország? – kérdezte egyikük. Egy kis ország – válaszolta. De mi onnan kaptuk a legtöbb és legnagyobb segítséget. Akkor mi vagyunk a legnagyobb ország – mondta Imre atya.

Néhány gondolat Sri Lankáról

Emberek. Az emberek vidámak, segítőkészek, vallásosak és vendégszeretők. Láttunk több, népviseletben járó férfit és asszonyt is. Nagyon sok a gyerek és a fiatal.

Természet. Valóban nagyon szép a természet Sri Lankán. Sok a zöld és tele van kókuszpálmákkal. Nagyon nagy he-

Colombo város
Szent Lőrinc temploma

Colombo város kisszemináriuma ebédlője, rektorral és kispapokkal

Harangozó Vilmos atya (álló sor) és Márton István atya a kispapokkal

gyeket nem lehet látni, de vannak kisebb hegyek és a hegytetőkön Buddha szentélyek. A hatalmas ültetvényeken teát és különböző fűszernövényeket termesztnek. Ezenkívül sok rizs is teremnek. Egy fontos dolog, amire mindannyian felfigyeltünk: szép tiszta volt minden hely, a város, az utcák, a strandok, minden. Nem lehetett látni hulladékot, eldobált műanyag palackokat.

Közlekedés. Jó utak vannak, bár autópálya csak egy van. Elég sok új út épül most, s remélem, a jövőben gyorsabban lehet haladni a városok között. Nem lehetett nagyon gyorsan menni, 180 km-t 5 óra alatt tettünk meg. Colombo nagyon zsúfolt, a többi városban nem láttunk nagy zsúfoltságot. Nagyon sok a motorkerékpár.

Ételek és italok. Sok hal, kevés hús. Zöldségek és gyümölcsök különböző fajtái. Nagyon finoman fűszereznek és készítik az ételeket. Ezenkívül más, nemzetközi ételeket is lehet találni. Italokból nagy a választék, de nemzeti italukat kókuszából készítik: a kókuszpalinkát.

Január 25-én visszaérkeztünk Magyarországra. Mindenkitől csak pozitív dolgokat hallottam az egész utazással kapcsolatban. Ez az idő elmúlt, de az emlékek és élmények újra meg újra megelevenednek bennünk. Hálát adunk Istennek, hogy megadta ezt a lehetőséget és velünk volt az út folyamán. Dicsőség legyen neki örökkön-örökké! Ámen.

P. Benvin Sebastian svd

A feltámadt Jézus szobra az áldozatok rászáradt vérével és csontszilánkokkal

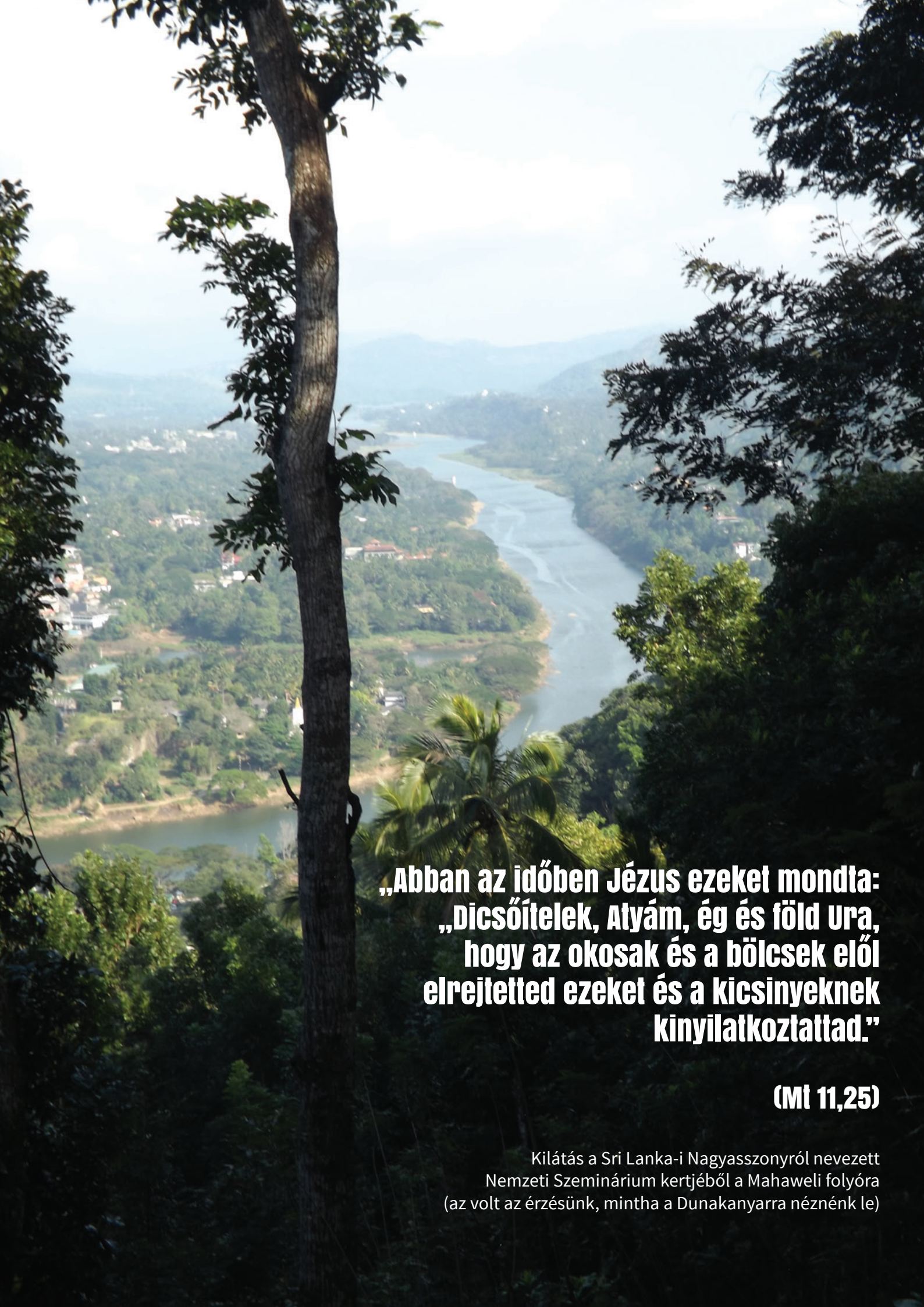
Sri Lanka-i Nagyasszonyról nevezett Nemzeti Szeminárium

Hittanosokkal

**„Abban az időben Jézus ezeket mondta:
„Dicsőítelek, Atyám, ég és föld ura,
hogy az okosak és a bölcsek elől
elrejtetted ezeket és a kicsinyeknek
kinyilatkoztattad.”**

(Mt 11,25)

Kilátás a Sri Lanka-i Nagyasszonyról nevezett
Nemzeti Szeminárium kertjéből a Mahaweli folyóra
(az volt az érzésünk, mintha a Dunakanyarra néznénk le)